

Μικροί Θάνατοι

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το να αναφέρεται κανείς στο θάνατο, δεν είναι ευχάριστο. Είναι, όμως, αναγκαίο. Άλλωστε, είναι το μόνο υπαρκτό αναμενόμενο γεγονός για όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους ό,τι και να είναι στη ζωή αυτή, όπως και να ζουν. Η αναφορά σ' αυτό το θέμα έχει διάφορες πτυχές. Είτε ως «μνήμη θανάτου» είτε ως προετοιμασία είτε, ακόμα, κι ως παράκαμψή του.

Λέγοντας «θάνατος» μάς έρχεται στη σκέψη η ώρα του χωρισμού της ψυχής από το σώμα. Είναι, βέβαια, μια κρίσιμη ώρα, η «μεγάλη και ιερή», κατά τον άγιο Σωφρόνιο του Έσσεξ. Χωρίζεται η ύπαρξη του ανθρώπου, «διαλύεται εις τα εξ ων συνετέθη».

Όμως, πριν φτάσουμε εκεί, ο κάθε άνθρωπος, ήδη από τη μικρή ηλικία, βιώνει μικρούς θανάτους. Χωρίζεται, δηλαδή, από κάτι σημαντικό γι' αυτόν και συγχρόνως ζει κάτι άλλο. Είναι μικρός θάνατος:

Όταν αφήνει τη μία ηλικία και πάει στην επόμενη, την εφηβική, την ενηλικίωση, την τρίτη ηλικία.

Όταν χωρίζει από μια δυνατή σχέση.

Όταν αποτύχει να περάσει σε εξετάσεις ή να προσληφθεί σε δουλειά.

Όταν αγωνίζεται να πετύχει την απαλλαγή από ένα πάθος, τα καταφέρνει κάπως, και ξαναπέφτει στα ίδια.

Αν ερευνήσουμε σε βάθος τους «μικρούς θανάτους», θα δούμε ότι η αποδοχή τους μας ελευθερώνει από το πριν και μας οδηγούν σε νέα εμπειρία ζωής. Κάθε που αφήνουμε το βράδυ, χαιρόμαστε τη νέα μέρα. Κάθε που αποδεχόμαστε, μέσα από πόνο, να αφήσουμε ό,τι αγαπήσαμε και το χαρήκαμε, οδηγούμαστε σε κάτι άλλο που είτε μπορεί να είναι καλύτερο είτε μπορεί να το ζήσουμε με περισσότερη σοφία, έχοντας την πείρα για προίκα.

Η στροφή στο παρελθόν με εμμονή για να επαναληφθεί, εκεί που υπήρξε σημαντικό και χαρούμενο, προκαλεί θλίψη, αφού δεν μπορεί να γίνει. Είναι πια νεκρό, όπως νεκρός είναι ο καθένας που έφυγε απ' αυτό τον κόσμο. Πώς να ζωντανέψει το παρελθόν ακόμα και με τους ίδιους ανθρώπους, όταν πια, με τις νέες εμπειρίες που απόκτησαν, δεν είναι οι ίδιοι άνθρωποι;

Αν «η αποδοχή του θανάτου οδηγεί στη ζωή», είναι γιατί ο θάνατος, ως χωρισμός, μας δίνει τη δυνατότητα να γευτούμε, να ζήσουμε κάτι διαφορετικό από το πριν. Λέγεται ότι η ενδομήτρια ζωή είναι η καλύτερη ζωή για τον άνθρωπο. Όμως, όσο δύσκολη και να είναι η παρούσα ζωή, κανείς δεν θέλει να επανέλθει στην κοιλιά της μάνας του. Άραγε έτσι θα συμπεριφερθούμε κι όταν θα φύγουμε απ' αυτό τον κόσμο, να μην θέλουμε να επιστρέψουμε;

Πορευόμενοι τη ζωή αυτή, με τους «μικρούς θανάτους», προετοιμαζόμαστε για το μεγάλο θάνατό μας, προσδοκώντας στη αγάπη του Μεγάλου Θεού μας, που γεύτηκε, ως άνθρωπος, κι αυτός τους μικρούς θανάτους και το μεγάλο θάνατο. Η πρόσληψή τους από το Θεάνθρωπο, έδωσε νόημα στους μικρούς θανάτους του κάθε ανθρώπου και κυρίως στον τελευταίο θάνατο που τον μεταποίησε σε εμπειρία αιωνίου Ζωής.

Πηγή: isagiastriados.com